Pregaria.cat

Entrada

Fracassos

Per Lluis Salinas el dj., 28/11/2024 - 08:30

Avui estava repassant diferents entrades a diferents mitjans i plataformes cristianes d'espiritualitat i me n'he adonat de que molt poques vegades parlem del fracàs. La nostra fe, l'evangeli, té molt més a veure amb el fracàs i els fracassats que amb l'èxit, però ens dóna molta por parlar del fracàs i, més encara, assumir-lo com a normal i propi de la vida, específicament de la vida del cristià. M'interroga què en fem a l'Església dels fracassats. On són a les nostres pastorals. Quines paraules van dirigides a ells... com vivim la reconciliació, el sagrament per excel·lència dels fracassats.

Tinc la sensació de que, de la mateixa manera que volem que la Bíblia ens parli en el llenguatge "empíric" al que estem acostumats i, així, no ens calgui "traduir-la" i interpretar-la, voldríem que la dinàmica dins l'Església fos la mateixa que la dinàmica que impera en el nostre món, el món de l'èxit en el que el fracàs, ser un "loser", és la pitjor de les condicions possibles.

Crec que fàcilment podem viure en la il·lusió de que tot tira endavant, amb un optimisme "Mr. Wonderful", però la realitat té molt més de fracàs que d'èxit. Potser ho hauríem de reconèixer ja. No és que el món sigui obscur i ens hàgim de deixar endur pel pessimisme. Però sí que és veritat que la nostra condició de ser creats ens vincula directament amb el límit perquè no ho podem tot. No som Déu.

Però això no sempre es nota als nostres grups, a les nostres parròquies, a les nostres reflexions. Tinc la sensació de que ens hem autoconvençut de que n'hi ha alguns que són menys fracassats que altres. De que *magis* vol dir més a qualsevol preu. De que l'Església és per als bons nois, les bones noies. De que els marcats i assenyalats són els que no s'ajusten als ideals, que en cap cas vull relativitzar, que proposa l'Església... quan resulta que ningú pot ajustar-se a aquests ideals perquè són això, ideals.

I no estic dient que no hàgim d'aspirar a la plenitud i la santedat. Estic dient, més aviat, que a la plenitud i a la santedat no s'hi arriba si no és des del fracàs.

Potser necessitem recordar a Jesús cansat dels deixebles curts d'enteniment que mai acabaven d'entendre el missatge del seu mestre, o recordar els fracassos que vivien a les seves vides les prostitutes que anaven amb Jesús, o el fracàs d'aquell cobrador d'impostos que havia amuntegat una fortuna traint els seus fent el joc als romans. El mateix Jesús va viure el fracàs després d'haver estat abandonat per tots els seus amics poc abans de morir.

Per això m'agradaria convertir aquesta reflexió en una crida a reconèixer-nos fracassats i, per això, seguidors de Jesús. Una crida a convertir les nostres esglésies en llocs d'acollida dels fracassats que hem vist com els nostres anhels, els nostres projectes, s'esfumaven. Una crida a transformar les nostres comunitats per tal de que no hi hagi fracassats de primera i de segona. Una crida, en definitiva, per fer de l'Església un lloc on poder caminar cap a l'ideal, cap a la plenitud, cap a Déu... tot i que siguem molt conscients de que encara, tots, en som molt lluny.